

песенъ вторъ

на от. БАН мисл

На оборице

Съ навъсено чело, загърнатъ въ плащъ мъгливъ,
Възправа се далечъ Балкана горделивъ,
Въ хайдушкия си блянъ унесенъ и забравенъ,
Подобно воинъ старъ на стража тамъ поставенъ
Надъ младо воинство, въ безкрайни далнини
Разтурено на станъ.

Отъ пръвни още дни

Сърдцето ми е той омайвалъ и унисълъ;
И днесъ ме носи пакъ къмъ него волна мисълъ,
Далечъ отъ чуждий край, отъ чужди брегове...
10 Не роденъ ли ме гласъ отново тамъ зове
И шепне на душа детинский блянъ чаровенъ,
На миналите дни въ тѣмний склепъ заровенъ,
Забравенъ — и за часъ възблудванъ пакъ сега?
Или по бащинъ край надвластница тѣга,
Съ негодите въ сърдце измѣчено сдружена,
И въ тоя горди ликъ таинственно вилѣтена,
Въстава — за да ме отново пакъ замай?

Сърдце ми черни дни и дни честити знай,
Полъгвано подиръ невредите световни.

20 Една ли загуба е то съ сълзи отровни
Оплаквало? Веднѣжъ ли, гордо въ радостта,
Възнасяло е то въ безуменъ химнъ света,
И най-високия световенъ даръ — живота?
Орисницата зла, по свой капризъ и сгода,

